

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 208/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 18/2015 z 20. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 18/2015 z 20. mája 2015.

Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 34/2012 z 5. novembra 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 134/2012 zo 14. mája 2013 odsúdený pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tdo 18/2015 z 20. mája 2015 dovolanie odmietol.

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil tvrdením, že najvyšší súd sa nevysporiadal s dovolacími argumentmi sťažovateľa, pričom z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva „*konkrétne vysvetľujúca argumentácia*“.

Sťažovateľ v ďalšom odôvodnení svojej sťažnosti rekapituloval v zásade v celom svoje dovolacie námietky smerované voči spôsobu, akým bol v trestnom konaní zabezpečený usvedčujúci dôkaz proti sťažovateľovi.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd vo svojom uznesení uviedol dve verzie zabezpečenia dôkazu „*tým, že osobná prehliadka podľa § 99 ods. 4 Tr. por. bola podľa jeho názoru vykonaná v súlade so zákonom a v tom istom uznesení konštatuje, že dovoľateľ drogy vydal podľa § 89 ods. 1 Tr. por., pričom je jasné, že dôkaz - drogy, nemohol byť*

zabezpečený oboma týmito spôsobmi, ide o rozdielne procesné inštitúty upravené v Trestnom poriadku.“

V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej uviedol: „Dokazovaním bolo pred prvostupňovým súdom zo strany príslušníkov polície preukazované, že dôkaz zabezpečili vykonaním osobnej prehliadky po prevezení zadržaného sťažovateľa do budovy OR PZ v Piešťanoch, v kancelárii na 4. poschodí.

Samotná táto skutočnosť výkonu osobnej prehliadky až v budove PZ a to, že prehliadku vykonávali aj osoby, ktoré pri zadržaní vôbec neboli, vylučuje aplikáciu ustanovenia § 99 ods. 4 Tr. por., pretože z takéhoto postupu je jasné, že policajti nemali pri zadržaní podozrenie, že má pri sebe sťažovateľ zbraň alebo inú vec, ktorou by mohol ohroziť život alebo zdravie osoby a sledovali iba cieľ zabezpečiť dôkaz pre trestné konanie.

V takomto prípade potom už mohlo ísť iba o osobnú prehliadku podľa § 99 ods. 3 Tr. por. vykonanú bez splnenia zákonných podmienok.

Formálne predpoklady vyžadované § 105 ods. 2 Tr. por. v otázke účasti nezúčastnenej osoby pri osobnej prehliadke splnené neboli, podľa vykonaných výpovedí vykonali prehliadku príslušníci polície [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], z ktorých ani jeden takúto podmienku nespĺňa.

Podľa konštantnej súdnej praxe (napr. rozhodnutie NS SR 4 Tost 28/2012, obdobne rozhodnutie NS SR č.k. 1 TdoV 7/2011, strana 8, rozhodnutie NS SR č.k. 4 Tost 28/2012, strana 5 a 6) i podľa procesnej teórie trestného práva musí ísť o osobu, ktorá nemá pomer k veci.

Zároveň neboli dodržané ani podmienky vyžadované ustanovením § 105 ods. 3, ods. 4 a ods. 5 Tr. por. a § 104 ods. 1 Tr. por.

O výkone osobnej prehliadky neexistuje zápisnica, preto vyššie uvedené formálne predpoklady zákonnosti osobnej prehliadky nemohli byť v žiadnom prípade dodržané.

Za takýchto okolností predsa nemôže ísť o osobnú prehliadku vykonanú v súlade so zákonom.

Aj ak by dovolateľ teoreticky pripustil, že v jeho veci bol zabezpečený dôkaz podľa § 89 ods. 1 Tr. por., čo je vykonaným dokazovaním celkom jednoznačne vylúčené, aj tak by išlo o zabezpečenie dôkazu nezákonným spôsobom.

Dovolateľ by bol v takom prípade nezákonným spôsobom, hrozbou uloženia poriadkovej pokuty, donútený predložiť proti sebe dôkaz, na základe ktorého došlo následne k jeho obvineniu a vykonávaniu vyšetrovacích úkonov, čo vyplýva zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 27.4.2011, kde je hrozba poriadkovej pokuty ak vec nevydá uvedená jasne.

Zabezpečenie dôkazu proti obžalovanému naznačeným spôsobom by bolo v rozpore s ústavným právom nebyť donucovaný k sebaobviňovaniu.“

Keďže najvyšší súd sa s touto dovolacou argumentáciou náležite nevysporiadal, navrhol sťažovateľ vo veci rozhodnúť týmto nálezom:

„Konaním Najvyššieho súdu SR v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Najvyššom súde SR pod č.k. 3 Tdo 18/2015 zo dňa 20.5.2015 v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č.k. 3 Tdo 18/2015 zo dňa 20.5.2015, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku Čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.)

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 3 Tdo 18/2015 zo dňa 20.5.2015 sa zrušuje.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatná časť argumentácie sťažovateľa sa týka tvrdenia o nezákonnosti spôsobu zabezpečenia dôkazu, na základe ktorého bol uznaný vinným. Nápravu v tomto smere nevykonali ani odvolací ani dovolací súd. Vychádzajúc z petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojou sťažnosťou napáda výlučne rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 40/2014 z 29. apríla 2015, ktorým najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 To 81/2013 z 21. januára 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že dovolacia argumentácia sťažovateľa bola totožná s citovanou argumentáciou uvedenou v sťažnosti podanej ústavnému súdu. To je zrejmé aj z toho, že aj v sťažnosti doručenej ústavnému súdu je sťažovateľ opakovane označený ako „dovolateľ“.

Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa porušil jeho označené základné práva a práva tým, že sa dôsledne nevysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu je možné ustáliť, že sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g)] Trestného poriadku].

Najvyšší súd k dovolacím námietkam sťažovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného

poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku obvinený videl v tom, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom, prípadne na dôkazoch, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy.

Dokazovaním v trestnom konaní sa rozumie zákonom upravený postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktorého úlohou je poznanie všetkých podstatných skutočností dôležitých pre ďalší postup konania a v konečnej fáze aj pre rozhodnutie. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách - vyhľadávanie dôkazov, vykonávanie dôkazov, previerka dôkazov a hodnotenie dôkazov. Prvé dve etapy predstavujú činnosť upravenú procesnými predpismi a metodickými a taktickými požiadavkami kriminalistiky. Ďalšie dve etapy sú založené na myšlienkovej a logickej činnosti orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu.

Za zákonný spôsob získania dôkazu treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (R 38/2003).

Z predloženého spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že obvinený [REDACTED] bol príslušníkmi polície zadržaný (§ 85 ods. 1 Trestného poriadku) na základe informácie z operatívno pátracej činnosti, ktorá bola podkladom na vykonanie služobného zákroku (výpovede svedkov, príslušníkov Policajného zboru - [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]).

O tomto neodkladnom a neopakovateľnom úkone bola vyhotovená zápisnica z 27. apríla 2011, z ktorej vyplýva, že obvinený bol zadržaný v ten istý deň o 14.15 hod. v meste [REDAKOVANÉ] bezprostredne po spáchaní trestného činu (č. l. 13).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZ“) policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania.

Podľa § 9 ods. 3 zákona o PZ služobný zákrok je zákonom ustanovená a v jeho medziach vykonávaná činnosť policajta, pri ktorom sa bezprostredne zasahuje do základných práv a slobôd osoby.

Citované oprávnenie je v praxi označované ako oprávnenie policajta na vykonanie tzv. bezpečnostnej prehliadky (§ 99 ods. 4 Trestného poriadku).

V súvislosti s námietkou obvineného, že osobná prehliadka podľa citovaného ustanovenia nebola vykonaná zákonným spôsobom, dovolací súd upozorňuje, že je potrebné prísne odlišovať medzi vykonaním osobnej prehliadky podľa § 99 ods. 4 Trestného poriadku a vykonaním osobnej prehliadky v zmysle ustanovenia § 99 ods. 3 Trestného poriadku. Účel vykonania osobnej prehliadky v zmysle ustanovenia § 99 ods. 3 Trestného poriadku je procesný, zatiaľ čo účel vykonania tzv. bezpečnostnej prehliadky je čisto bezpečnostný, nakoľko jej účelom nie je zaobstaráť dôkaz pre trestné konanie, ale len odvrátiť nebezpečenstvo, ktoré neznesie odklad. Tzv. bezpečnostnú prehliadku nemusí vzhľadom na jej bezprostrednú povahu vykonávať osoba rovnakého pohlavia.

Ak pri vykonávaní služobného zákroku (a následnej bezpečnostnej prehliadky) vznikne dôvodné podozrenie, že táto osoba sa dopustila trestného činu a má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je potrebné postupovať v zmysle ustanovení Trestného poriadku (vydanie veci § 89 Trestného poriadku, odňatie veci § 91 Trestného poriadku, osobná prehliadka § 102 Trestného poriadku). Naproti tomu vykonanie osobnej prehliadky v zmysle ustanovenia § 99 ods. 3 Trestného poriadku je trestnoprocesným inštitútom. Osobná prehliadka je typickým zaisťovacím úkonom, ktorým sa zaisťuje vec dôležitá pre trestné konanie.

Osobnú prehliadku v trestnom konaní možno vykonať s cieľom

1/ zaisťiť vec dôležitú pre trestné konanie (§ 99 ods. 3 Trestného poriadku), alebo

2/ chrániť život, resp. zdravie v súvislosti s obmedzením osobnej slobody určitej osoby (§ 99 ods. 4 Trestného poriadku).

Ustanovenie § 99 ods. 3 Trestného poriadku upravuje spôsob ako riadne a zákonne zaistiť vec potrebnú pre trestné konanie.

Ustanovenie § 99 ods. 4 Trestného poriadku legalizuje zásahy orgánov činných v trestnom konaní do ústavou zaručeného práva na nedotknuteľnosť osoby. V tomto prípade je možné osobnú prehliadku vykonať len vtedy, ak existuje dôvodné podozrenie, že má pri sebe zbraň, alebo inú vec, ktorou by mohla ohroziť život alebo zdravie osoby. Toto ustanovenie poskytuje ochranu orgánu činného v trestnom konaní, prípadne bližšie nešpecifikovaných osôb pred hrozbou, ktorá môže vzniknúť pri vykonaní úkonu zadržania. Prostredníctvom tohto ustanovenia nie je možné u zadržanej osoby zaistiť dôkaz, ktorý môže byť použitý v jej neprospech.

Z uvedeného možno vyvodit' opodstatnenosť vykonania spomínaného služobného zákroku, a teda postup policajtov pri vykonaní prehliadky v zmysle ustanovenia § 99 ods. 4 Trestného poriadku možno považovať za zákonný.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s obhajobou obvineného spočívajúcou v odkaze na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti s vydaním veci a hrozbe uloženia poriadkovej pokuty (zabezpečenie dôkazu proti obvinenému naznačeným spôsobom by bolo v rozpore s ústavným právom nebyť donucovaný k sebaobviňovaniu). Obvinený poukazoval aj na stanovisko Ústavného súdu Českej republiky, č. k. PL-st 30/2010, z 30.novembra 2010, ktoré je zhrnutím judikatúry Ústavného súdu Českej republiky k otázke zákazu donucovania k sebaobviňovaniu.

Tieto rozhodnutia nie je možné aplikovať na uvedený prípad, nakoľko v tomto prípade policajt nenútil obvineného na vydanie veci, ale ho vyzval na dobrovoľné vydanie veci (§ 89 ods. 1 Trestného poriadku).

Podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ak ju treba na účely trestného konania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhoví výzve, môže mu byť vec odňatá ako aj na iné následky nevyhovenia.

Výzva na vydanie veci nie je rozhodnutím, a preto sa nerobí uznesením. Ide o ústne opatrenie.

Zo zápisnice o vydaní veci z 27. apríla 2011 (č. 1. 96) vyplýva, že obvinený [REDAKOVANÉ] na výzvu policajta dobrovoľne vydal sušinu rastlinného pôvodu a alobal s obsahom bieleho prášku, ktorý bol vložený v krabičke cigariet (metamfetamín). Tento úkon bol ukončený v ten istý deň o 14.50 hod.»

Najvyšší súd v citovanej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia zaujal stanovisko k zásadnej dovolacej námietke a vychádzajúc z čiastkových záverov skonštatoval nedostatok sťažovateľom formulovaných dovolacích dôvodov a dovolanie odmietol. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa názoru ústavného súdu v namietanom uznesení najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť argumentačných námietok sťažovateľa týkajúcich sa procesných úkonov, ktorých zákonnosť sťažovateľ v dovolaní namietal. Najvyšší súd dostatočne odpovedal na ťažiskové dovolacie argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho tvrdení o nezákonnosti vykonaných dôkazov. Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí

dovolania. Závery najvyššieho súdu boli založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a zároveň postačujúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenie jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bolo možné odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom z radov advokátov, je v sťažnosti označený menom, priezviskom a dátumom narodenia. V sťažnosti ani v plnej moci udelenej advokátovi nie je uvedená žiadna adresa sťažovateľa, ktorá patrí medzi povinné identifikačné údaje. Ústavný súd konštatuje, že označenie sťažovateľa bez tohto údaja nespĺňa zákonné kritériá, ktoré pre označenie subjektu sťažovateľa vyžaduje § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s primeraným použitím § 127 ods. 1 a § 133 ods. 1 Civilného sporového poriadku (obdobne I. ÚS 343/2015).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017